

TIZENNYOLCADIK VÉDŐBESZÉD

Legyen erőd szépen megcsinálni mindent. Sose hagyj semmit magad után. Kávézacc a csészén, frízsidek aljára kifolyt tej, mézcsöpp, üres vécépapírralni ne maradjon utánad. Mint a hóban, szépen visszamész, és eltünteted a nyomokat. Egy gyereket nem lehet a hóban eltüntetni. Pedig az is maradhatna utánam. Egy gyerek a kávézaccnál is profánabb. Egy gyerek mint az életem mellékhatása. Fordulok a kezelő Istenhez – előre megszünteti? Hogy különböztessenek meg nyomoktól nyomokat? Ehhez is kéne még valaki. Pedig osztódással is lehetne. Feküdnék, mondjuk az ágyon. Egyszer csak leválna belőlem valami. Felnevelni se kéne, csak nézne rám, önmagam hangja, önmagam vakreménye. Boldogan hagynám itt, mint egy szigetet. Éljen magam helyett.

Németh Bálint

MÍG SZÉPEN MONDJUK

Aki helyette jött, nem azért volt más,
nem a ruházata vagy a haja miatt,
hiszen a ruhája és a haja is az övé volt,
nem a szemüvege vagy a szeme miatt,
mert a szemüvege és a szeme is az övé volt,
és nem is azért, mert a halál megváltoztatta,
a halál ugyanis egyáltalán nem változtatott semmin.

Abból jöttünk rá, hogy elárulta magát,
nem a ruhájával, a szemével vagy a hangjával,
hanem azzal, hogy más volt, és ezt viseltük
a legnehezebben. Nem azt, hogy nem ő,
hanem hogy akár ő is lehetett volna.

Ahogy felmosóvizet loccsantunk az udvarra,
rázúdítottuk szemrehányásainkat, pedig tudtuk,
csalódottságunk csak az érthetné egészen,
aki helyett érkezett. Tisztában voltunk vele,
hogy felháborodásunk tettetett, hogy az a más,

ami nem a ruhájában, nem a szemében,
nem a hangjában, az talán nem is benne van,
hanem a mi rongyos ruhánkban, a mi állott
szagunkban, a mi homályos tekintetünkben.

Mi váltunk hűtlenné hozzá az első adandó
alkalommal, és most hiába jött vissza, ő
hiába ő, ha egyszer mi már nem vagyunk mi,
úgyhogy azonnal takarodjon, míg szépen
mondjuk, üljön fel az első buszra, vigye el
a ruháját, vigye innen a bőrét, vigye magával
a pállott szagát, köszönjük, hogy erre járt,
de most már húzzon a halálba.

MÚBÉL

Mi csak a végére szerettünk volna járni –
így mentegettük magunkat, amikor mi már
nem voltunk mi. Még mindig nyár volt,
még mindig a fűben álltunk. Mindenütt
benzinszag, de hiába reménykedtünk,
elfelejtett lángra lobbanni az álmos udvar.

Aki riadalmunkat okozta, lassan ballagott
a kapu felé. Akkor haragudtam meg rátok,
akkor váltam ki közületek. Dühömben
hívogatni kezdtem, mint egy kutyát vagy
egy angyalt, hogy jöjjön már vissza, az istenért –
de amint megszólítottam, futni kezdett.

Úgy menekült, mint egy tárgy. Ahogy egy váza
menekülne, ha tudna, mikor virágot akarnak
beletenni. Futott, és közben leszaggatta a ruháit,
így virágra is hasonlított, ami éppen megszabadul
a szirmaitól. Szemüvegét a ház falához vágta,
majdnem betörte vele az ablakot.

Aztán egyetlen szakszerű mozdulattal, mint
valami műbelet, lehúzta a bőrt is a testéről.
Pontosabban arról a dolgról, ami addig
a teste volt. Apró galacsint gyúrt belőle,
egy hosszú pillanatra visszafordult,
és messzire hajította, akár egy pöttyös labdát.